

Stutteriet, saa vil der savnes Berettigelse til at afholde Udgifter i den Anledning gjennem Finansloven, men da allerede Udvalgets Fleertal har antydet, at den samme Vanffelighed kan fremkomme med Hensyn til et Forslag, der foreligger fra det, og da den ærede Ordfører paa Udvalgets Fleertals Vegne erklærede, at hvis der skulde komme en Overensstemmelse ved det af Fleertallet stillede, i samme Retning, skjøndt ikke saa vidt, gaaende Forslag, vilde en Tillægsbevillingsparagraph i den nævnte Lov kunne afhjælpe Manglen, saa vil akkurat det Samme jo ogsaa kunne finde Sted med Hensyn til den ærede Rigsdagsmands Forslag; naar det i det ene Tilfælde kan afgjøres ved en Bevillingsparagraph i selve Loven, saa kan det jo ligesaafuldt afgjøres paa denne Maade med Hensyn til andre Spørgsmaal, og den eneste Vanffelighed, jeg faae ved at følge ham, er altsaa fjernet ved den Antydning, der er kommen fra Finansudvalgets ærede Ordfører. Jeg skal derfor stemme med den ærede Rigsdagsmand for hans Forslag om, at Posten til Stutteriet udgaaer.

Efter hvad der allerede fra flere Sider er anført angaaende Udvalgets Fleertals Forslag om de 4,000 Rd. til Industriudstillinger, skal jeg kun tilføie et Par korte Bemærkninger. Den ærede Ordfører hittede, at Grundene, hvorfor Udvalgets Fleertal havde stillet sine Forslag, for det Første vare den, at Begjæringen først var kommet frem ved anden Behandling, og at det var rigtigt, at Sagen kom til to Behandlinger her i Thinget; det er ganske rigtigt, at vort Forslag først er fremkommet ved anden Behandling, men det er jo tilfulde opløst, at det ikke kunde komme før, og dermed maa den Grund altsaa falde bort. — det er kommet saa tidlig, som det efter Forretningsordenen kunde komme. Dernæst anførte den ærede Ordfører, hvad der ikke er taget Hensyn til af de Talere, der ellers have hitted sig, at Udvalgets Fleertal ikke var vis paa, at denne Begjæring vilde medføre den allermindste Nytte for Kjøbstæderne; men jeg troede, at den Bemærkning har faaet sin til-

fræffelige Besvarelse under anden Behandling, idet der af flere, troer jeg, blev gjort opmærksom paa, at vedkommende Folk paa de enkelte Steder bedst vilde være istand til at afgjøre, om det overhovedet kan være dem til nogen Nytte, idet de ikke kunne vente Andeel i dette Tilskud uden ved selv at gjøre Tilskud. Derfor som de ikke troe, at disse Foranstaltninger kunne blive dem til Nytte, saa gjøre de intet Tilskud dertil, og saa faae de Intet af Statens Tilskud, og dermed mener jeg, at Udvalgets Fleertal og Ordføreren maae føle sig tilfredsstillede. Det er ikke saa let for Forsamlingen her som for den vedkommende enkelte Kjøbstad at afgjøre, om det er til Nytte eller ikke at faae Andeel i dette Tilskud, og de, der finde, at det ikke er til nogen Nytte, anvende jo ikke deres egne Penge dertil. Den ærede Ordfører anførte ogsaa, at Summen 4000 Rd. maa skee var for ringe, hvis det skulde føre til Noget, og han beklagede, at det Hele var fremkommet, uden at der medfulgte nogen Plan; jeg kan nu ikke indsee — jeg tilstaaer, at jeg er ganske uvidende, derom — hvilken Plan der skulde følge med, naar man vil overdrage Bemyndigelsen til at anvende Pengene til Indenrigsministeren. Bevise, at 4000 Rd. netop er passende, at det ikke er for lidt, som den ærede Ordfører antydede, kan man kun ved at have et Mars Erfarings for, hvilke Anmodninger der komme ind, hvilken Brug det viser sig, at man vil gjøre af Pengene; det kan ikke komme frem, før man har seet Anvendelsen et Mar. Hvorledes den ærede Indenrigsminister, selv med den grundigste Overveielse, skulde komme til nogen Erfarings, dersom man nægter ham disse 4000 Rd., det formaaer jeg ikke at indsee. Jeg kan altsaa ikke, i hvad der endnu er fremkommen fra Udvalgets Fleertal, finde nogen som helst Grund til at afvige fra, hvad der blev vedtaget ved anden Behandling; thi det kan dog virkelig ikke være nogen Grund, at vi vare endeel Medlemmer, der have dristet os til at indbringe Forslaget uden at conferere med Finansudvalget derom.